

Без друштвеног дијалога нема нам напретка!

Живимо у времену формалне демократије. Нормативно, и институционално, створен је рекло би се оквир који омогућава разне моделе организованог друштвеног дијалога као једине могуће опције за успешно креирање развоја једне заједнице. Но, како то, нажалост, код нас у Србији најчешће бива у вишедеценијској друштвеној пракси, ретки су случајеви успешног, организованог, дијалога репрезентата различитих друштвених група заинтересованих на овај или онај начин за неки конкретан проблем заједнице. Вишестраначје и парламентаризам се, при крају треће деценије своје реституције у Србији, у много чему свде на форму која није продуктивна ни инспиративни амбијент за пресудно важан демократски, друштвени дијалог о темама од општег интереса, попут, рецимо у овом случају, теме ефикасног и рационалног коришћења енергије унутар једне локалне самоуправе чији се трошкови плаћају из јавних прихода те исте самоуправе. Као исход такве праксе имамо нефикасно и нерационално трошење дела ионако скромних јавних прихода за енергенте у обиму који се ничим не може правдати. Здрава логика не може а да не постави питање зашто се, рецимо, Скупштина града Краљева ни једном у пракси забележеној у задњим деценијама није позабавила овим питањем? Зар изабране представнике грађана не брине сазнање да се трошкови за енергенте, на овај или онај начин, повећавају из годину у годину, да не постоји њихова централизована евиденција а да они у истом том периоду у укупним расходима градске касе партиципирају са износима који се крећу између 18 до 24 одсто градског буџета? Буџета који се, гледано кроз девизни валутни исказ, годинама уназад креће у распону од 25 до 30 милиона евра? Шта су то и која су то преча и важнија питања којима се они баве док нам „на оџак“ највише а и на осветљење богами одлази муком зарађени новац и док нам „делом и због тога“, други бројни проблеми остају нерешени? И да не будемо баш искључиви у овој констатцији о (не)бављењу овим питањима. Дођу она, у некој форми, и на дневни ред градског парламента али само као активност индукована налозима са виших нивоа власти у сегменту пимене законских решења која регулишу област енергетике и рационалног коришћења енергије. Дођу али са већ пословичним вишегодишњим кашњењем у примени већине норми. Безброј је разлога за такву праксу али сви они су „мање више“ последица два основна фактора. Један је неинформисаност и незаинтересованост грађана за јавне послове па отуда и другачији критерији код избора својих репрезентата у локални парламент, а други је последица овог првог и зове се непостојање друштвеног дијалога о питањима битним за функционисање и развој локалне заједнице.

Наше политичке странке , мање више без изузетка , ништа не раде да постојеће стање мењају јер им ,због свог унутрашњег устројства и праксе које негују у свом раду, такво стање одговара. На једној страни их , малте не, ослобађа одговорности за (не)чињење а на другој им омогућава да питањима развоја читаве заједнице управљају вођени примарно партикуларним , често и личним, интересима а не општим интересима базираним на реалним потребама већине припадника једне заједнице. Знам да ће многи , посебно, менаџмент локалне самоуправе себе аболirati и ништа мање пасивним односом малобројне локалне струковне и стручне јавности према овим питањима али својствено већ поменутом нормативном и институционалном друштвеном оквиру примарна одговорност за изостајање друштвеног дијалога лежи на њима - изабраним предствницима грађана. Они пак ,ушанчени у своје страначке ровове и заклоњени магичном моћи већине остају незаинтересовани за активирање друштвеног дијалога. Зато и живимо у времену обрнуте реалности.Баимо се којечиме а оно што треба и можемо да радимо заобилазимо или , народски речено, отаљавамо попут увођења система енергетског менаџмента у граду Краљеву. Можда је баш проблем ефикасног коришћења енергије чије трошкове плаћамо из џепова свих нас , преко буџета града Краљева, најбољи пример и огледало све већег раскорака између реалног и могућег .Тај раскорак ,пак, хтео то неко или не , креира амбијент друштвених конфликта а они , ма ког интезитета били, троше ненадокнадиве ,оскудне реурсе енергије и времена, преко потребних за заустављање свеprisутних негативних трендова.

КВ НОВОСТИ
Online